

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 135.

Solgte Sessjon.

54de Mode.

Fredagen den 21de December Kl. 7 Aften.

(Fortfat.)

Indenrigsministeren ad interim:

Jeg tilstaaer, at jeg ikke gjør mig noget egentligt Haab om at overbevise den ærede Taler. Jeg skal derfor kun tilføie et Par Bemærkninger. Efter min Opfattelse vil Intet være lettere end at bedømme disse Creditforeningsobligationers Værd; thi Serien A vil have større Værdi end B, B end C, C end D osv. Det vil følge Alphabetet, saa at den, der kan sit Alphabet, vil efter min Mening tillige kunne bedømme den Værdi, som de forskjellige Serier have. Jeg skal dernæst bemærke, at naar jeg tænker mig Serieindretningen i gennemført for alle Creditforeninger, vil det have den store Betydning, at Ihændehaverne af alt det Papir, der nu er ude af den Slags, vide, at den Slags Papir ikke længere kommer paa Markedet. Det, som nu gjør, at disse Papirer ikke staae saa høit, som de burde — de burde efter min Formening staae høit — er netop det, at der hver Termin kastes Masser og Masser af den selv samme Sort ind paa Markedet, hvilket maa gjøre, at de synke. Hvad endelig det sidste Punkt angaaer med Hensyn til § 2, da er det jo ganske rigtigt, at jeg kunde have indbragt en Lov, som indeholdt den Bestemmelse, som findes i § 2, og dersom det ærede Udvalg ikke havde fundet sig foranlediget til at optage denne § 2 i sit Lovforslag, vilde jeg vistnok ogsaa have været nødt til at gjøre det, hvor nødigt jeg

endogsaa vil bringe nye Love ind for Thinget, men som Sagen nu ligger for, vil det anerkendes, at der er meget lidt Sandshulighed for, at man kan indbringe nye Love for Rigsdagen i denne Sessjon, der jo lakker ad sin Ende, og at man ikke kan stemme for § 2, som Sagen nu ligger for, uden at man tillige stemmer for § 1.

Besvarelse: Det maa være mig tilladt at gjøre en kort Bemærkning, i Anledning af den Paastand, som er fremsat, at det nærværende Dieblik ikke er gunstigt til at røre ved dette Spørgsmaal om Creditforeningerne, og at man derfor ikke bør antage det nærværende Lovforslag. Hvis vi forhandlede denne Gjenstand for lukkede Døre, hvis den ærede Landstingsmand, som har indbragt Forslaget, da havde sagt til os: Jeg ønsker at indbringe et Forslag om Creditforeningerne, men er det nu i det nærværende Dieblik hensigtsmæssigt eller ikke, er det under den maaskee noget febrile Tilstand, der er tilstede paa Markedet med Hensyn til disse Papirer, hensigtsmæssigt at røre ved dette Spørgsmaal eller ikke? saa kunde jeg forstaae, at man kunde komme til at svare, at det var hensigtsmæssigere at lade Tingen blive, som den er, og ikke at røre ved den. Men nu er der til den lovgivende Forsamling henvendt det Spørgsmaal, om man skal gaae ind paa en Undersøgelse af de Gjenstande, der ere fremsatte i Forslaget, og hvorvidt det er hensigtsmæssigt eller ikke, og da mener jeg, at det ikke gaaer an for den lovgivende Forsamling at sige: Nu lukke vi Dørene, vi vide ikke, om den febrilske Tilstand vil vedvare, eller om den vil